



Universiteit
Leiden
The Netherlands

De vakreferenten onder druk door ICT

Calff, J.S.

Citation

Calff, J. S. (1999). De vakreferenten onder druk door ICT. *Informatieprofessional*, 3(4), 24-27. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/15085>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/15085>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

De vakreferenten onder druk door ICT

De positie van de vakreferent in de wetenschappelijke bibliotheek staat ter discussie. Josje Calff hield een enquête onder hen.

IN WETENSCHAPPELIJKE BIBLIOTHEKEN zijn sinds het begin van de jaren zeventig medewerkers werkzaam die zowel een academische als een bibliotheekopleiding hebben gevolgd. Het gaat om medewerkers met 'bibliotheektaken' op vakinhoudelijk gebied en niet om conservatoren of bibliothecarissen, hoofden van grotere bibliotheken met primair leidinggevende taken. Deze medewerkers werden aanvankelijk vaak aangeduid als *wetenschappelijk bibliotheek-ambtenaar of -medewerker*, vervolgens meestal als *vakreferent*, en tegenwoordig worden zij veelal ook (*wetenschappelijk*) *informatiespecialist* genoemd.¹ Zij zijn nog steeds in vrijwel alle grotere wetenschappelijke bibliotheken te vinden.

Onder deze vakreferenten en vergelijkbare functionarissen in wetenschappelijke bibliotheken heb ik in maart en april 1998 een enquête verspreid.² Aanleiding was onder andere een zekere onrust onder vakreferenten aan de Universiteit van Amsterdam over hun positie en hun taken. Daarbij ging het er mij vooral om inzicht te krijgen in de vraag of er een significant verschil was in het effect van nieuwe ICT-ontwikkelingen op vakreferenten in de alfa-, bèta- en gamma-vakgebieden. Uit de reacties en de respons op de enquête bleek dat de in Amsterdam gevoelde onrust in het land breed gedeeld werd: de positie van vakreferenten stond, en staat, kennelijk overal ter discussie.

Groter actieradius

Op de enquête ontving ik 58 reacties, waarvan 33 van vakspecialisten op het gebied van alfa-vakken, 12 van bèta- en 14 van gamma-vakken. Bij vrijwel al deze medewerkers bestaat hun werk uit drie hoofdcomponenten:

- collectievorming, selectie, aanschaf;
- ontsluiting;
- informatie, instructie, voorlichting, opleiding.

Praktisch alle respondenten constateren een sterke uitbreiding van hun werkterrein. Het gaat bij alle drie de hoofdbestanddelen van het werk niet meer alleen om wat fysiek 'in huis' is, om de eigen tastbare bibliotheek, maar om alles wat landelijk of zelfs wereldwijd beschikbaar is. Het betreft niet meer alleen boeken, tijdschriften en bibliografieën op papier, op microfiche of op cd-rom, maar ook, en steeds meer, alles wat men via Internet op het computerscherm tevoorschijn kan toveren. Dit leidt tot een sterke vergroting van de actieradius van vakreferenten, en tot verzwarening van het beroep.

Vakreferenten moeten nog steeds selecteren en aanschaffen ten behoeve van de eigen fysieke collectie en dat zal in de toekomst zo blijven. Folders en catalogi van uitgevers,

recensies in algemene tijdschriften en vakbladen dienen nog steeds te worden bijgehouden, maar ook moet regelmatig via Internet gezocht worden naar wetenschappelijk relevant materiaal. Weliswaar is hierbij niet altijd letterlijk sprake van aanschaf, maar dit materiaal moet wel in de 'virtuele' collectie worden opgenomen, eventueel zelfs bewaard op een eigen server. Vaststaat dat wetenschappelijk materiaal beslist te vinden is, maar dit moet worden opgespoord te midden van een reusachtige hoeveelheid zeer divers, niet-relevant materiaal. En *effectief* zoeken op Internet is iets anders dan een beetje willekeurig rondzwerfen over het web.

Natuurlijk moeten de eigen boeken van trefwoorden enzovoort worden voorzien, maar ook via Internet beschikbaar relevant materiaal moet ontsloten worden. Dit laatste kan de vorm aannemen van een eigen webpagina voor het vakgebied, maar ook van het meewerken aan landelijke initiatieven voor de selectie (en ontsluiting) van Internetbronnen, zoals DutchESS. Daarbij valt de scherpe grens weg tussen selectie en ontsluiting.

Er moet informatie gegeven worden over de eigen fysieke collectie - waar staan de boeken? hoe zoek ik ze op in de catalogus? -, maar óók over de vraag welke andere catalogi en databases geraadpleegd kunnen worden en wat er aan relevante bronnen via het Internet te vinden is. De *gebruikersondersteuning*, het instrueren van de klanten om dit alles achter de pc voor elkaar te krijgen, legt een steeds groter beslag op de tijd. De primaire doelgroep is en blijft weliswaar dezelfde, meestal de eigen studenten en medewerkers, maar de potentiële, virtuele klantenkring groeit sterk: ook wie van huis uit de catalogi, databases enzovoort kan raadplegen en daarbij op problemen stuit, wil geholpen worden. Waaróver te informeren en wát er te instrueren valt, is drastisch in omvang toegenomen.

Proactief

De vakreferent moet over een gedegen vakkennis en kennis van het bibliografische apparaat op dit gebied beschikken, maar dient bovendien een ervaren computergebruiker te zijn. Uiteraard gebruiken vakreferenten, naast een bibliotheekstelsel, e-mail en werken met gangbare tekstverwerkings-, spreadsheet- en databaseprogrammatuur, telkens weer in nieuwere versies. Hij of zij moet kunnen omgaan met de meest courante besturingssystemen en het nodige afweten van bestandsbeheer, downloaden en printen.

Het effectief kunnen raadplegen van (bibliografische) databases is van essentieel belang; daarvoor is kennis van zoek- en thesaurusfaciliteiten, Booleaanse operatoren en

presentatieformats onmisbaar. Dat alles - gezien het grote aantal verschillende gebruikersinterfaces - in vele varianten. Het Internet gaat een steeds centralere plaats innemen: vakreferenten moeten met browsers kunnen werken, diverse soorten zoekmachines kunnen gebruiken, kennis hebben van domeinen en relevante sites, in staat zijn om te gaan met *relevance ranking*, enig inzicht hebben in het gebruiken van hulpprogramma's zoals viewers, PDF-readers enzovoort. Zij moeten dit niet alleen zelf allemaal kunnen, maar deze kennis bovendien in de vorm van cursussen, het vervaardigen van handleidingen en ondersteuning van individuele klanten aan anderen kunnen overdragen; niet alleen reactief, maar in een digitale omgeving ook steeds meer proactief.

In dit kader is het begrijpelijk dat 66 procent van de vakreferenten die aan de enquête heeft deelgenomen, van mening is dat hun functie de laatste jaren zwaarder is geworden. Daarbij is er een vrij duidelijk verschil in de spreiding naar vakgebieden: van de alfa's meent 66 pro-



FOTO: MARCEL MINEE

cent dat het werk zwaarder is geworden, van de bèta's is dat 41 procent en van de gamma's 93 procent. Het relatief lage percentage bij de bèta's is mogelijk te verklaren uit de drie volgende omstandigheden: vakreferenten op bèta-vakgebieden hebben vaak al langer dan hun collega's op alfa- en de gamma-terreinen ervaring met ICT-toepassingen. Ook is het onder bèta-wetenschappers meer gebruikelijk dat onderzoekers zelf vanachter de computer informatie opsporen en verwerken, zonder tussenkomst van de vakreferent. En tot slot is het op bèta-vakgebieden meer dan op humaniora- en sociaal-wetenschappelijk terrein zo dat de elektronische informatie inderdaad voor een deel in de plaats van de papieren informatie is gekomen, en niet voornamelijk *erbij*.

Overal en nergens

Vijfentwintig jaar geleden stond in elke bibliotheek een kaartcatalogus. Wie wilde weten welke boeken een bibliotheek bezat, moest daarheen om in de kast en/of de kaartcatalogus te kijken. De achter het bureau zittende functionaris gaf inlichtingen over wat er in de kast stond. De Online Publiekscatalogus (OPC) maakt het sinds de jaren tachtig mogelijk vanaf veel plaatsen te zien wat een aantal verschillende (deel)bibliotheken bezit.

Wilde een bibliotheek vroeger naast een auteurscatalogus ook een catalogus op onderwerp, dan moesten daartoe

fiches op trefwoord of op systematische code opgeborgen worden in aparte fichesbakken. Kreeg een titel twee trefwoorden, dan moesten er twee fiches gemaakt worden, één geplaatst op het ene trefwoord, de tweede op het andere trefwoord. In een geautomatiseerde catalogus is nog maar één 'record' nodig, dat met veel verschillende sleutels benaderd kan worden. In een volledig gedigitaliseerde omgeving is 'de catalogus', elke catalogus, elke database, elk bestand, overal waar de klant is; idealiter althans, want lang niet alles is al overal werkelijkheid. Dat op zich vormt een extra belasting voor de vakreferent.

De vermindering van plaatsgebondenheid is in velerlei varianten terug te vinden. Wanneer een tijdschrift digitaal gepubliceerd wordt, en bijvoorbeeld binnen een heel domein beschikbaar wordt gesteld, dan volstaat één licentie. Waar vroeger in misschien wel twee of drie deelbibliotheken binnen dezelfde organisatie een abonnement op hetzelfde tijdschrift noodzakelijk was, blijft er slechts één over. De klant hoeft nu niet meer naar één van die twee of drie deelbibliotheken toe, maar kan het gewenste artikel vanaf willekeurig welke pc op het scherm krijgen of printen.

Ook op het gebied van de informatieverschaffing zijn voorbeelden te over: de mogelijkheid om bijvoorbeeld langs elektronische weg vragen te stellen, maakt het onbelangrijk zowel waar de vragensteller zich bevindt als waar de beantwoorders van de vraag nu precies zitten. Kortom: voorzover de bibliotheek digitaal is, kan zij overal en nergens zijn. Of en in hoeverre dat wenselijk is, is een andere vraag.

Specialisatie

Coördinatie van collectievorming is pas een werkbare en reële mogelijkheid als het vanaf de werkplek van de collectionerende vakreferent zichtbaar is wie wat al in bezit of besteld heeft: lokaal, regionaal, nationaal en op den duur ook internationaal. Vergaande coördinatie van de aanschaf van gedrukte monografieën, mogelijk slechts één exemplaar in het hele land, is zeker nog niet overal een realiteit. De recente ontwikkelingen rond de verdeling van extra NWO-gelden voor aanvullende collectievorming in de humaniora kunnen echter wel degelijk als een aanzet in die richting beschouwd worden. In dit verband is het natuurlijk ook van belang hoe het gesteld is met de (coördinatie van de) landelijke beschikbaarstelling van gedrukt materiaal.

Wat digitaal materiaal betreft, is er bij de beschikbaarstelling geen probleem. In principe is één digitale kopie, die voor iedereen toegankelijk is, voldoende. Hier gaat het niet om wat elke bibliotheek reëel in eigen bezit heeft, maar om wat beschikbaar is. De beschikbaarstelling is geen probleem meer. Het project DutchESS, waarin landelijk wordt bijgedragen door aanmelding van relevante bronnen die via Internet toegankelijk zijn, is een voorbeeld van een gezamenlijke inspanning met voordelen voor iedereen. Hierbij gaan vorming van een 'digitale collectie' en de ontsluiting daarvan hand in hand.³

Op het gebied van ontsluiting, in de eerste plaats van gedrukt materiaal, moet natuurlijk de Gemeenschappelijke Onderwerps Ontsluiting (GOO) genoemd worden. Wat in GOO al door één vakreferent ontsloten is, kan door

collega's misschien nog aangevuld of verbeterd worden, maar het wiel hoeft maar één keer uitgevonden te worden. Vakreferenten kunnen zich daardoor beperken tot het ontsluiten van materiaal op terreinen waarop ze deskundig zijn; specialisatie dus die leidt tot kwaliteitsverbetering. Helaas is de praktijk op dit punt nog wel eens minder mooi dan de theorie: men vindt in GOO ook de nodige slecht ontsloten boeken. De meest waarschijnlijke verklaring hiervoor is dat hier niet-vakspecialisten aan het werk zijn geweest. Zo kan soms geconstateerd worden dat het werk gedaan is door medewerkers in algemene, openbare bibliotheken, waar meestal geen vakspecialistische kennis voorhanden is. Vaker is dit, naar mijn stellige overtuiging, een gevolg van het feit dat vakreferenten steeds vaker andere, meer of minder 'naburige' vakgebieden erbij moeten doen, het tegendeel van specialisatie, wat tot kwaliteitsverlies leidt.

De ontsluiting van tijdschriftartikelen is door ICT-ontwikkelingen belangrijk verbeterd. Het aanbieden van gesceande inhoudsopgaven van tijdschriften voorziet in de behoefte aan *current awareness* (*Online Contents* en soortgelijke projecten). Ook de bredere beschikbaarheid van elektronische bibliografische bestanden draagt bij tot een betere ontsluiting. Naast on line bestanden kunnen ook bestanden op cd-rom steeds vaker in het netwerk gehangen worden, waardoor ze - al of niet beschermd tegen gebruik door derden - in ieder geval vanaf zeer vele werkplekken toegankelijk zijn.

Tweede lijn

Ook op het gebied van informatieverschaffing valt vermindering van plaatsgebondenheid in vele vormen waar te nemen. Vroeger stond op elke instituutbibliotheek, op elke zaal, een inlichtingenbureau. Men gaf er vooral informatie over wat er in de betreffende zaal fysiek aanwezig was, en verwees zondig naar andere bibliotheken, zalen of inlichtingenbureaus. Nu is de (gemeenschappelijke) computercatalogus overal te raadplegen en wat er vanachter de pc mogelijk is, is nog weliswaar niet overal hetzelfde, maar vertoont steeds meer overeenkomst.

Er zijn veel meer mogelijkheden om 'op afstand' zowel informatie te vragen als om informatie te verschaffen.

'Plaatsgebonden' informatie blijft zeker bestaan, maar vormt een minder groot aandeel in het geheel. Waar de informatie niet strikt plaatsgebonden is en meer geconcentreerd kan worden, ontstaan nieuwe mogelijkheden voor specialisatie en daarmee voor kwaliteitsverbetering. Vakreferenten zijn de eerst aangewezenen om gecompliceerde vakinhoudelijke informatievragen te beantwoorden. Vaak wordt opgemerkt dat het aantal van dat soort vragen per vakgebied, of groep verwante vakgebieden, niet zo groot is. Dat maakt het voor de hand liggend deze vragen zoveel mogelijk te concentreren. Meestal zal voor een universiteit één informatiespecialist per vakgebied genoeg zijn. Misschien is voor sommige kleinere vakgebieden zelfs een nog verdergaande concentratie of samenwerking wenselijk.

Als het geven van vakinhoudelijke inlichtingen geen dagtaak is, moeten vakreferenten niet achter een balie vastgepind worden, maar wel beschikbaar zijn om informatie te



FOTO: MARCEL MINÉE

geven. Aangezien hun materiaal, hun 'boeken', nu niet meer uitsluitend op één plek fysiek voorhanden zijn, ligt het voor de hand de vakreferenten zo dicht mogelijk bij hun klanten te localiseren: eerder in de Faculteit dan in de algemene universiteitsbibliotheek. Zij moeten op de hoogte zijn van onderwijs en onderzoek van 'hun' medewerkers, vakgroepsvergaderingen en dergelijke bijwonen, gevraagd, maar ook ongevraagd informeren over relevant materiaal. Het spreekt vanzelf dat zij op hun decentrale plaats óók de vragen op hun vakgebied beantwoorden die op afstand gesteld en beantwoord kunnen worden.

Dit alles moet er niet toe leiden dat het moeilijker wordt de juiste plaats te vinden waar men met zijn vragen terecht kan. Een centraal informatiecentrum kan daarbij een sleutelrol vervullen. De fysieke plaats hiervan is minder belangrijk, als de 'bereikbaarheid' maar goed geregeld is. Vragen moeten, behalve door een bezoek aan de balie en per telefoon, ook via een webformulier of per e-mail gesteld (en beantwoord) kunnen worden. Aan een centrale informatiebalie moet een flink deel van de klanten direct afdoende geholpen kunnen worden. De medewerkers moeten ook kunnen inschatten wanneer doorverwijzing naar specialisten wenselijk is.

Dit alles stelt vrij hoge eisen aan de medewerkers. Daarom is het nuttig om hier, naast andere bibliotheekmedewerkers, óók medewerkers te plaatsen met ervaring in het doen van wetenschappelijk onderzoek. Het gaat dan niet in de eerste plaats om hun specifieke vakkennis, maar om hun generalistische kennis, algemene ontwikkeling en vertrouwdheid met het verrichten van wetenschappelijk onderzoek. Zij moeten ervaren zijn in het werken met literatuurbestanden voor onderzoek, de nodige kennis hebben van het oudere, gedrukte bibliografische 'apparaat', *wetenschappelijke* informatie kunnen opsporen, niet verdwalen in de informatiezee op Internet, geen genoegen nemen met 'althans iets' gevonden hebben over een onderwerp. Deze medewerkers moeten garant staan voor de wetenschappelijke kwaliteit in de informatievoorziening. Voor verdergaande vakspecifieke vragen moet naadloos doorverwezen worden naar de vakspecialist, de vakreferent, die zich doorgaans fysiek op een andere plek zal bevinden. Vanuit de centrale informatiebalie gezien vormen vakreferenten zo de tweede lijn, naast andere specialisten zoals informatiseringsdeskundigen, IBL-specialisten of medewerkers van de uitleenafdeling.

Het lijkt mij verhelderend de functionarissen die zich dicht bij hun klantenkring - in faculteiten en instituten - primair met vakinhoudelijke informatie bezighouden, *vakreferenten* te blijven noemen. In ieder geval zou een aan-

duiding gebruikt moeten worden waaruit het *vakmatige* van hun taak blijkt. De generalisten met een academische én een bibliotheek- of informatieopleiding die aan centrale informatiebalies werkzaam zijn, zouden dan (wetenschappelijke-)informatiespecialisten kunnen heten. Voor *vakreferenten* is naast een grote vak- en 'apparaat'-kennis ook ICT-kennis noodzakelijk, maar bij algemene (wetenschappelijke-)informatiespecialisten zal op dit laatste en op ondersteuning van gebruikers meer nadruk liggen. Een dergelijke taakverdeling biedt misschien enige verlichting voor de taakverzwaring die *vakreferenten* nu vrijwel unaniem constateren. Verlichting moet in ieder geval *niet* gezocht worden in het negeren van ICT-ontwikkelingen en de diepgaande invloed daarvan op het wetenschappelijke (bibliotheek)bedrijf.

Oplossing

Eerder is gesteld dat de positie van *vakreferenten* en wetenschappelijke-informatiespecialisten ter discussie staat. Kennelijk is dat dus niet het gevolg van het verdwijnen van een deel van hun taken. Integendeel: *vakreferenten* zien steeds meer taken op zich afkomen en dienen aan steeds hogere en meer uiteenlopende eisen te voldoen. De mogelijkheden om hun specialistische kennis nuttig in te zetten en daarmee kwaliteitsverbetering te bereiken, nemen door ICT-ontwikkelingen sterk toe.

De discussie over wel of geen *vakreferenten* heeft mijns inziens, direct of indirect, vooral te maken met het feit dat het vaak om oudgedienden gaat. Hoewel in de enquête niet expliciet naar de leeftijd van de respondenten is gevraagd, blijkt uit het feit dat 83 procent van de respondenten aangeeft tijdens de opleiding *niet* met computers geconfronteerd te zijn, dat het bij hen om een geruime tijd geleden gevolgde opleiding gaat.

Aan de leeftijds kwestie vallen drie aspecten te onderscheiden. Ten eerste: academisch opgeleide bibliotheekmedewerkers die in de jaren zeventig in dienst getreden zijn, zitten net als hun even lang zittende collega's voor onderwijs en onderzoek in nogal hoge salarisschalen (schaal 10 of 11; zelfs 12 en 13 komen voor). Zij zijn dus duur.

Ten tweede: *vakreferenten* nemen een positie in tussen wetenschappelijk onderwijs en onderzoek enerzijds en de bibliotheek en het informatiecentrum anderzijds. Dit brengt met zich mee dat zij ook naast collega's in bibliotheektechnische en automatiseringsfuncties werken die aanzienlijk lager zijn ingeschaald (schaal 5, 6, 7, soms 8). Zeker bij *vakreferenten* met 20 dienstjaren of meer, naast veelal jongere collega's in (bibliotheek-)technische functies, leidt dat tot een ongewenst grote ongelijkheid.

Soms komt daar, ten derde, nog iets anders bij: niet alle *vakreferenten* die rond 1970 tussen de boeken aan hun bibliotheekbaan begonnen, na een opleiding waarin het woord computer nauwelijks of niet voorkwam, voelen zich nog thuis in hun huidige baan. Een relatief zo goed betaalde functie brengt echter de verplichting met zich mee ook bij pijlsnel veranderende omstandigheden de ontwikkelingen bij te benen; het zich terugtrekken in ivoren boekentorens is geen aanvaardbare optie. Voor wie de vernieuwingen niet kan zien als nieuwe mogelijkheden en interessante uitdagingen, moet een oplossing gevonden worden; *vakreferent* kan men dan niet blijven.

Het ligt op de weg van het bibliotheekmanagement dit onder ogen te zien en naar maatwerkoplossingen te zoeken. Een oplossing ligt mijns inziens niet in het ontdoen van de wetenschappelijke bibliotheek van al haar (ook) academisch geschoold personeel. Voor de kwaliteit van de wetenschappelijke bibliotheek, de wetenschappelijke-informatievoorziening en dus ook voor de kwaliteit van de wetenschap zou dat de slechtste oplossing zijn.

Noten

¹ De veranderingen in de gebruikte benaming zijn aardig terug te vinden in personeelsadvertenties, waarin het hier bedoelde type functionaris gezocht wordt. In het vaktijdschrift *Open* is men vanaf het begin van de jaren zeventig geregeld op zoek naar *wetenschappelijke bibliotheekmedewerkers* of dito *ambtenaren*. De eerste *vakreferent* trof ik aan in nr. 7,3 (1975). Sindsdien komt deze aanduiding tot op de dag van vandaag geregeld voor. De eerste *informatiespecialist/vakreferent* is aan te treffen in nr. 13,10 (1981), maar de tweede vermelding laat tot nr. 18,9 (1986) op zich wachten. In de jaren negentig wordt de aanduiding *informatiespecialist* wel vaker gebruikt, maar dan gaat het doorgaans om functionarissen in bedrijfsbibliotheken. Opmerkelijk zijn de zeer recente advertenties van het Nederlands Instituut voor Wetenschappelijke Informatiediensten (NIWI) waarin enkele 'specialist(en) wetenschappelijke informatie' gevraagd worden - in schaal 9 van de RWO.

Voorzover niet nader toegelicht, spreek ik verder van 'vakreferenten', waarmee ik alle medewerkers bedoel, die mede op grond van hun academische opleiding in de bibliotheek werkzaam zijn.

² De uitkomsten van de enquête en een bespreking zijn te vinden op de website van de afdeling WB van de NVB (www.eur.nl/ub/wb/uitwerk.html).

³ In strikte zin is bij DutchESS geen sprake van een collectie: het gaat om een verzameling links, niet om bestanden die op een eigen server worden bewaard.

Literatuur

Bakker, Trix, *De vakreferent: een onmisbare schakel in de toenemende informatiestroom*. Voordracht gehouden op de Tweede studiedag Witte Raven 'De toekomst van de vakreferent', 8 september 1997 (www.konbib.nl/kb/vak/publ/vakrefer.htm).

'Beroepsvernieuwing' voor bibliothecarissen en vakreferenten van wetenschappelijke bibliotheken. Eindrapport van de werkgroep 'Beroepsvernieuwing' van de sectie Wetenschappelijke Bibliotheken van de NVB, maart 1997 (www.eur.nl/ub/wb/beroepsn.html).

R.R. Burckhardt, 'A role transformed? Technology's challenge for job responsibilities of the reference librarian'. In: *Advances in library administration and organization* 14 (1996) 125-190.

D.S. Grealy, 'Leveraging the wave: the role of today's academic reference librarian'. In: *Reference Librarian* 59 (1998) 92-102.

Terri Pedersen Summey, 'Techno reference: impact of electronic reference resources on traditional reference services'. In: *Reference Librarian* 59 (1997) 103-109.

Josje Calffis sinds 1977 vakreferent geschiedenis aan de Universiteit van Amsterdam, tot 1996 alleen bij de Faculteit Geesteswetenschappen (voorheen Letteren) sindsdien ook bij de Universiteitsbibliotheek. Sinds mei 1998 is zij coördinator van het nieuwe Informatiecentrum op de UB. Tevens is zij lid van het bestuur van de afdeling Wetenschappelijke Bibliotheken van de NVB (e-mail calff@uba.uva.nl).